

Getuigen

door: M. Tapernoux

Het kenmerkende van leven is dat het zich openbaart. Zo is het op het lichamenlijk en op geestelijk terrein. Het is onmogelijk dat het leven van Christus verborgen blijft bij hen die het bezitten. De Heer Jezus zelf heeft gezegd: *“Niemand nu die een lamp ontstoken heeft, bedekt haar met een vat of zet haar onder een bed, maar hij zet haar op een kandelaar, opdat zij die binnenkomen het licht zien”* (Luk. 8:16).

Ons christendom moet zijn “als een stad op een berg” die niet kan verborgen zijn (Mat. 5:14). Daarom moeten we niet alleen Christus in onze wandel laten zien maar ook Hem met de mond belijden. Dat is een noodzaak waarop we niet genoeg nadruk kunnen leggen. In onze tijd van lauweheid en wereldsgezindheid staan we daar niet genoeg bij stil. Wanneer we denken aan de houding dan trouwe christenen van vroeger tijden, dan zien we, welke waarde zij hechten aan dit mondelinge getuigenis van hun geloof in Jezus Christus ondanks de vervolgingen waaraan zij waren blootgesteld. Maar wat een kracht en vruchten droeg hun christendom! Velen van hen hebben met hun bloed het getuigenis bezegeld, dat zij aan hun Heer gaven. Door dat te doen gaven zij de volle betekenis aan de titel “getuige”¹ zijn.

Waarom moet de gelovige christen Hem met zijn lippen belijden en zich niet tevreden stellen in het hart te geloven? Op eerste plaats omdat de Heer zelf ons dit mondeling beveelt te getuigen voor de mensen. *“Ieder dan die Mij zal belijden voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor mijn Vader die in de hemelen is. Maar wie Mij verloochent voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader die in de hemelen is”* (Mat. 10:32,33). Hij verwacht dus van de Zijnen een heldere en duidelijke belijdenis in alle omstandigheden, waar zij geroepen worden dit getuigenis te geven. Vanzelfsprekend moeten wij ons laten leiden door de Heilige Geest ook in deze dingen. Want er is een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken (Pred. 3:7). Dat de Heer ons in afhankelijkheid van Hem mag bewaren, opdat ons woord werkelijk van Hem komt. Want alleen dan zal het van pas komen en op zijn plaats en tijd zijn. Het is evengoed van belang onze

lippen niet te bedwingen (Ps. 40:10), maar het is ook goed om alle onmatigheid en ontijdigheid in de taal te vermijden. Tenslotte zal een ieder die afhankelijkheid van de Heer handelt, bewaard worden “het heilige aan de honden te geven” (Mat. 7:6).

Het verklaard, wat een vreugde het voor de Heer en wat voor zegen het voor ons is, als we, trouw aan zijn bevel, openlijk Zijn Naam belijden voor de mensen! Alleen zij, die het doen en hun geloof belijden in Hem, hun liefde voor Hem, onbevreesd en zonder schaamte, kunnen echt genieten van een gelukkig, gezegend, stralend, christelijk leven. Het gaat hier niet om “de belijdenis tot behoudenis” uit Romeinen 9:9,10; waardoor de berouwvolle zondaar Christus als Heer erkent en met het hart geloof tot gerechtigheid. Maar om een getuigenis voor de mensen te geven van wat we in Christus bezitten.

Hoe zouden we inderdaad kunnen zwijgen over de wonderen die onze geliefde Heer voor ons heeft gewrocht? Als wij ons bewust waren van de oneindige waarde van het heil, dat Hij ons verworven heeft, ten koste van Zijn bloed. Al we ons de toestand herinneren waaruit Hij ons heeft bevrijd en het lijden dat het Hem heeft gekost. Zouden wij dan niet ijverig anderen het heil verkondigen dat Hij gratis aanbiedt aan elke berouwvolle zondaar!

De bruid van een voornaam man is niet bang of beschaamd om over haar man te spreken. Integendeel, dat doet zij met trots. Wij, die deel uitmaken van de bruid van Christus, zijn wij bang om openlijk Zijn Naam te belijden voor de mensen? Lukas 9:26 *“Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt, voor hem zal de Zoon des mensen Zich schamen wanneer Hij komt in zijn heerlijkheid en die van de Vader en van de heilige engelen.”*

Wij worden vermaand de deugden te verkondigen van Hem, die ons geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9). Omdat duizenden getuigen aan dit bevel hebben gehoorzaamd en van het ene geslacht op het andere de blijde boodschap van het heil in Christus hebben overgedragen is deze boodschap tot ons gekomen. Zouden wij weigeren die boodschap door te geven op onze beurt aan anderen?

Geve de Heer ons een duidelijk inzicht van onze verantwoordelijkheid hierin. Laten wij ons zelf

¹ Getuige heet in het Grieks: “martus” waarvan weer het woord martelaar is afgeleid.

onderzoeken voor Hem, over wat wij gedaan hebben tot nu toe, voor de bevordering van het evangelie! Hebben wij onze persoon ingezet, onze mond geopend, de banier van onze koning opgestoken (Ps. 60:4). Zijn we bereid ons persoonlijk in opspraak te brengen voor Christus, als de gelegenheid zich voordoet? Staan we bekend als Zijn getuigen in onze gewone omgeving? Als de genezen bezetene in Gadara vraagt of hij de Heer mag volgen, staat de Heer zijn vraag niet toe. Toch drukte hij een wel begrijpelijke gehechtheid uit aan Hem, die Hem had verlost. De Heer zegt tegen hem: *“Keer terug naar uw huis en vertel alles wat God u heeft gedaan.”* (Luk. 8:39) Hij wilde, dat een getuige zou achterblijven onder die mensen, die Hem hadden weggejaagd. Worden wij ook niet geroepen om de getuigen te zijn van een verworpen Christus, in een wereld, die ook nu zegt: *“Wij willen niet dat deze over ons regeert?”*

Trouw aan zijn opdracht, die de Heer hem had gegeven, gaat de genezen bezetene weg en verkondigde door de hele stad alles wat Jezus hem had gedaan. Zijn getuigenis was niet vruchteloos want we lezen in Markus 6:54 een vervolg, toen de Heer later in de landstreek terug kwam. *“En toen zij uit het schip waren gegaan, herkenden zij Hem terstond en liepen snel die hele streek rond, en zij begonnen op rustbedden de lijdenden rond te dragen waar zij hoorden dat Hij was.”*

Sommige christenen verklaren wel eens, dat het kenmerkende niet is, het mondeling getuigenis, maar wel een trouwe wandel. Beide zaken zijn onscheidbaar in beginsel, of zouden dat moeten zijn. Want, als ons gedrag in tegenspraak is met onze woorden, zal ons getuigenis waardeloos zijn en de wereld zal ons, met reden, van schijnheiligheid kunnen beschuldigen. Het niet gesproken of stomme getuigenis gaat normaal gesproken het Woord vooraf. Het bereidt het voor. Het trekt de aandacht. Wekt vragen op. De getrouwe zal daarop antwoorden *“in zachtmoedigheid en vrees”* (1 Petr. 3:15).

Als de daden de woorden tegenspreken, ergeren de mensen zich en het mondeling getuigenis maakt het alleen maar erger, doordat het verschil duidelijker gemaakt wordt. Een ontrouwe wandel heeft rampzalige gevolgen bij de houding van ongelovigen. Er treed een verharding op die niet of moeilijk meer is te doorbreken. Het is dus van veel belang dat het mondelinge getuigenis in volmaakte overeenstemming is met het gedrag van de christen in zijn dagelijkse leven.

Toch zou een niet gesproken getuigenis onvolledig zijn. Want op zichzelf is een trouwe wandel niet voldoende om ons in de wereld te onderscheiden van *“nette mensen.”* Christenen die hun vaandel verbergen en zich tevreden stellen met stil getuigen te zijn hebben in veel gevallen maar één zorg: onopgemerkt voorbijgaan. Als de getuigen van Christus in de loop van de eeuwen alleen maar een stil getuigenis hadden gegeven, dan zou het evangelie niet verspreid zijn. Het bevel dat de Heer gaf aan de apostelen en dat geldt

voor alle gelovigen, voor alle tijden is: *“Gaat heen in de hele wereld en predikt het evangelie aan de hele schepping”* (Mark. 16:15).

Toen de vrouw die een bloedvloeïng had, de Heer van achteren naderde en probeerde genezen te worden zonder te worden opgemerkt, brengt de Heer – met hoeveel genade – haar er toe te verklaren, voor al het volk, waarom zij Hem had aangeraakt en hoe zij gelijk genezen was. (Luk. 8:45-48) Wat een blijdschap voor haar uit de mond van de Heer te horen de verklaring vol liefde. Een verklaring die ze niet had gekregen als zij onbekend was gebleven. *“Dochter, uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.”* (Luk. 8:48)

Zo is het ook voor ons. De belijdenis van de naam van Christus is een bron van vreugde en kracht in ons leven. De gelovige, die dagelijks in Christus de vastberadenheid en moed vindt die hij nodig heeft om te getuigen. Loopt minder gevaar achteruit te gaan in het geloof, dan hij, die de smaad vreest (Hebr. 5:11-14).

De vrees om op te vallen is voor veel christenen de reden om maar net zo te wandelen als de rest van de wereld. Dat is ook de reden van veel zwakheid en weinig vrucht die hun geestelijk leven kenmerkt. Maar een christen die openlijk zijn geloof in Christus belijdt, bespaart zich veel moeilijkheden. Als de wereld weet, dat wij vastbesloten zijn de Heer te gehoorzamen, dan zoekt ze ons gezelschap niet meer. Ze zal ons haten, misschien verachten of zielig vinden, maar het zal meer eerbied afdwingen dan wanneer wij op twee gedachten hinken en aan beide zijden mank gaan. Want de wereld neemt geen christenen ernstig van wie het getuigenis geen werkelijkheid is. Men kan zelfs opmerken dat de mensen van de wereld een duidelijker getuigenis verwachten van hen die zijn kennen als christen. Maar als ze ontdekken dat wij ons schamen voor onze overtuiging dan weigeren ze ons te beschouwen als echte christenen. Zij kunnen heel goed opmerken wie tot welke categorie behoort. Laten wij behoren tot hen die de naam van Christus openlijk belijden en Zijn gebod gehoorzamen: *“U zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde”* (Hand. 1:8; Luk. 24:48).

Wat is een getuige? Dat is iemand, die iets weet en die bereid is dat te verkondigen. Hij geeft getuigenis van wat hij heeft gezien en gehoord. Om een getuige van Christus te zijn, moeten we Hem eerst kennen. Dat wil zeggen, persoonlijk de ervaring hebben meegemaakt van wie en wat Hij is.

Men moet de zekerheid bezitten van de verlossing van de vergeving van zonden, door het geloof in het bloed van Christus, voordat op krachtige wijze verklaard kan worden, dat Jezus de zondaars kan en wil redden. Iemand moet ook zelf eerst de ervaring hebben, dat Jezus alle noden van het menselijk hart vervult om er getuigenis van te kunnen geven aan hen, die Hem nog niet als hun Heiland kennen. Is Christus werkelijk alles voor ons? Genieten wij een volmaakte vreugde en vrede sinds Hij woning bij ons heeft gemaakt? Laten

wij de oplossing van al onze problemen aan Hem over? Werpen wij al onze lasten met een absoluut vertrouwen op Hem, omdat we weten, dat Hij almachtig is en vol van liefde? Hoe kunnen wij van dit alles getuigenis geven aan anderen, als wij er zelf geen ervaring mee hebben?

Er is nog een punt, waarvan wij in staat moeten zijn getuigenis te geven, daarbij steunend op eigen ervaring: Christus geeft ons de overwinning over de macht van de zonde. Hoeveel zuchten er nog onder het gewicht van hun ketens, waarmee Satan ze gebonden in de slavernij van de zonde! Pas als wij ervaren hebben de bevrijdende kracht van genade, zullen wij in staat zijn het getuigenis ervan te geven. Wat aan de boodschap van de bezetene van Gadara kracht gaf, was het feit, dat hij kon uitleggen wat de kracht van Christus in hem gewerkt had. Zulke persoonlijke getuigenissen zijn krachtiger dan vele lange preken.

Maar de getuige moeten het niet alleen weten. Hij moet er ook over durven spreken. Anderen getuigenis geven van wat hij weet. *“altijd bereid tot verantwoording aan ieder die u rekenschap vraagt van de hoop die in u is”* (1 Petr. 3:15). Wie niet bereid is om te vertellen wat hij weet, maar zwijgt, zal nooit een getuige worden hoe sterk zijn overtuiging ook is. Een getuige moet de mond openen. *“De geschikte gelegenheid ten volle uitbuiten.”* (Kol. 4:5) Vertellen wat hij persoonlijk beleefd heeft en een ieder antwoorden, die hem rekenschap vraagt over de hoop, die in hem is. *“Hoe goed is een woord op zijn tijd!”* (Spr. 15:23) *“Een rede, op zijn pas gesproken, is als gouden appels in zilveren gebeelde schalen.”* (Spr. 25:11)

Hoe groot is de verantwoording van de gelovige die het stilzwijgen bewaart wanneer hij zou moeten spreken! *“Als Ik tot den goddeloze zeg: O goddeloze, gij zult den dood sterven! En gij spreekt niet, om den goddeloze van zijn weg af te manen; die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen.”* (Ez. 33:8) Laten we die ernstige vermaning niet te licht opvatten. Als getuigen en voorwerpen van de goddelijke genade, die heil aan alle zondaars brengt, hebben wij niet het recht te zwijgen. Het is onze plicht aan anderen te verkondigen, wat wij weten. De melaatsen van Samaria zeiden: “Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil. Indien wij vertoeven tot den lichten

morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan, en dit aan het huis des konings boodschappen” (2 Kon. 7:9).

Als ons hart met Christus bezig is en vervuld met de liefde voor de zielen die verloren gaan, dan zal onze mond vanzelf opengaan op de juiste tijd. Want “uit de overvloed van het hart spreekt de mond.” Zwakheid, ja zelfs de afwezigheid van ons gesproken getuigenis, zijn dikwijls het bewijs van ons gebrek aan liefde. Het Woord vermaant ons om altijd bereid te zijn. Als ons hart met de Heer vervuld is, zullen we geen gelegenheid laten voorbij gaan om van Hem te getuigen. Dezelfde tekst wekt ons op om aan de andere kant verantwoording af te leggen van onze hoop met zachtmoedigheid en vrees. De zachtmoedigheid, de eerbied voor onze ondervrager, de ootmoed, de tact zouden de uitdrukking van onze getuigenissen altijd moeten kenmerken. Want deze kenmerken – die de Heer in volmaaktheid heeft geopenbaard – zijn in staat om de leer van onze God en Heiland te versieren. Vanwege de ernst die past bij dergelijke onderwerpen, zullen wij er op letten om de juiste woorden te gebruiken, passend voor gezanten van Christus. Wij zullen ook daarbij denken aan het woord van 2 Korinthe 4:7 *“de uitnemendheid van de kracht van God is, en niet uit ons”*

Tenslotte gaat het vers, wat we al heel wat keren hebben aangehaald uit 1 Petrus 3:15, voort met de woorden: *“met een goed geweten.”* Laten we dan waken voor alles wat dit goede geweten zou kunnen aantasten en ons beroven van de gemeenschap met de Heer en van de kracht van de Heilige Geest, die beide onmisbaar zijn voor een waarachtig en krachtig getuigenis.

Dat God ons allen mag geven het gevoel van onze verantwoordelijkheid. Dat Hij onze lippen mag openen, opdat wij getuigen van Jezus Christus mogen zijn.

“U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilige natie, een volk tot een eigendom, opdat u de deugden verkondigt van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht” (1 Petr. 2:9).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1965-117](#)

Titel: [Témoins](#)